

Sâmbătă, 29 August, 2026
(†) Tăierea capului Sf. Proroc Ioan
Botezătorul (*Post*)



Faptele Apostolilor 13

²⁵ Iar pe când Ioan își împlinea călătoria¹, zicea: Eu nu sunt ce credeți voi că sunt. Dar iată, vine după mine Cel căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg încălțămintea picioarelor!

²⁶ Bărbați frați, fii din neamul lui Avraam și cei dintre voi temători de Dumnezeu, către voi a fost trimis cuvântul acestei mântuiri².

²⁷ Pentru că cei ce locuiesc în Ierusalim și mai-marii lor, necunoscându-L și osândindu-L, au plinit glasurile profeților ce se citesc în fiecare sâmbătă.

²⁸ Și fără să fi găsit în El nici o vină vrednică de moarte, i-au cerut lui Pilat să-L omoare.

²⁹ Iar când au săvârșit toate cele scrise despre El, L-au coborât de pe cruce și L-au pus în mormânt.

³⁰ Dar Dumnezeu L-a înviat din morți.

³¹ Timp de mai multe zile El li S'a arătat celor care împreună cu El s'au suit din Galileea la Ierusalim și care acum sunt martorii Lui

către popor.

³² Și noi vă binevestim făgăduința făcută părinților,

³³ că pe aceasta Dumnezeu ne-a plinit-o nouă, copiii lor, înviindu-L pe Iisus; așa cum este scris și în psalmul al doilea: **Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut.**

Marcu 6

¹⁴ Și a auzit regele Irod – fiindcă numele lui Iisus se făcuse cunoscut – și zicea că Ioan Botezătorul s'a sculat din morți, și de aceea se fac minuni prin el.

¹⁵ Alții însă ziceau că este Ilie, iar alții că este profet sau ca unul din profeți.

¹⁶ Iar Irod, auzind, zicea: „Ioan este, căruia eu i-am tăiat capul; el a înviat...”.

¹⁷ Că Irod, trimițând, îl prinsese pe Ioan și-l legase și-l întemnițase din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soție.

¹⁸ Fiindcă Ioan îi zicea lui Irod: „Nu-ți este îngăduit s'o ai pe femeia fratelui tău”.

¹⁹ Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea,

²⁰ fiindcă Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și-l

¹ Literal: alergarea. Spre sfârșitul misiunii sale.

² Strategie oratorică, prin care Pavel le acordă Evreilor din diaspora un ascendent moral față de cei din Ierusalim, cu scopul de a-i capta.

ocrotea. Și, ascultându-l, rămăne'ndelung pe gânduri și bucuroși îl asculta.

²¹ Și întâmplându-se o zi cu bun prilej, când Irod la ziua sa de naștere le-a făcut ospăț dregătorilor săi și căpeteniilor oștirii și fruntașilor din Galileea,

²² și intrând fiica Irodiadei și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședeau la masă cu el. Iar regele i-a zis fetei: „Cere de la mine orice vei vrea și-ți voi da”.

²³ Și s'a jurat: „Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din regatul meu”.

²⁴ Și ea a ieșit și a întrebat-o pe maică-sa: „Ce să cer?” Iar aceea i-a zis: „Capul lui Ioan Botezătorul”.

²⁵ Și îndată intrând cu grabă la rege, i-a cerut, zicând: „Vreau să-mi dai chiar acum, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul”.

²⁶ Și regele s'a întristat mult, dar din pricina jurămintelor și a celor ce ședeau la masă cu el, n'a vrut să spună nu.

²⁷ Și regele a trimis numaidecât un temnicer cu porunca de a-i aduce capul.

²⁸ Și ducându-se acela, i-a tăiat capul în temniță, l-a adus pe tipsie și l-a dat fetei; iar fata i l-a dat mamei sale.

²⁹ Și auzind ucenicii lui, au venit, au ridicat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt.

³⁰ Și s'au adunat apostolii la Iisus și l-au spus toate câte au făcut ei și au învățat.³

Tâlcuire



A ajuns la urechile lui Irod vestea despre faptele Domnului, iar el s-a grăbit să tragă concluzia: „A înviat Ioan”. La câte lucruri nu s-ar fi putut gândi! Și totuși, el nu s-a gândit decât la Ioan. Dar ce i-a îndreptat gândurile spre Ioan? Conștiința. Ei nu îi poți ascunde faptele nelegiuite, judecata ei n-o poți călca în picioare. Irod și-a luat singur dreptul de a tăia capul lui Ioan, iar ceilalți nu i-au tăgăduit acest drept; conștiința însă și-a spus cuvântul, iar vocea ei n-a putut fi înăbușită cu nimic. Iată că Irod îl vede peste tot pe Ioan. Câte asemenea povestiri nu cunoaștem, în care conștiința îl urmărește pe păcătos, înfățișându-i păcatul și

³ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

cele asupra cărora a păcătuit, așa încât le vede aievea! Asta înseamnă că este în noi un glas pe care trebuie să-l recunoaștem ca nefiind al nostru. Dar al cui? Al lui Dumnezeu. De unde a luat naștere firea noastră, de la Acela ia naștere și glasul. Dacă acest glas e al lui Dumnezeu, trebuie să îl ascultăm, căci nu este îngăduit făpturii să se împotrivească Făcătorului. Glasul acesta spune că Dumnezeu este, că depindem de El cu desăvârșire și, ca atare, este de neîngăduit să nu nutrim în noi o frică evlavioasă față de Dumnezeu; pe care având-o, datori suntem să plinim voia Lui, pe care ne-o arată și conștiința. Toate acestea alcătuiesc cuvântul lui Dumnezeu, cel înscris în firea noastră; și vedem că oameni din toate vremurile și din toate țările ascultă acest cuvânt și iau aminte la el. Pretutindeni se crede în Dumnezeu, pretutindeni se ia aminte la glasul conștiinței și este așteptată viața viitoare. Numai acum a devenit cumva la modă să nu recunoști aceste adevăruri. Așa fac materialistii, care va să zică, materialistii propovăduiesc o învățătură potrivnică firii.⁴

⁴ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.